

KLAS

Glasilo Doma starejših občanov Preddvor
in enote Naklo

*Iskrene čestitke stanovalcem,
ki praznujete v aprilu!*

*g. Lovrek Djuro
g. Janez Jančar
ga. Apolonija Polajnar
ga. Marija Pičman
g. Jože Jekovec
ga. Katarina Prosen
ga. Franciška Valjavec
ga. Justina Oražem
g. Stipo Trogrlič
ga. Terezija Gradnik
ga. Marija Kondić
ga. Marta Polak
ga. Marija Vrankar
g. Marko Bolka
ga. Antonija Likozar
ga. Marija Janc
enota Naklo
ga. Julija Križaj
g. Jožef Bogataj*

*Iskrene čestitke ga. Marti Polak
za 106. rojstni dan!*

Ne za vse

*V dobri zemlji seme vzkljuje,
v naročju njenem se spočije,
ko ga toplota prebudi,
v polni lepoti zacveti.*

*Dežnih kapljic se napije,
poslušá vetra melodije,
v toplem soncu dozori,
življenja krog se ponovi.*

*Vse v naravi se ponavlja,
dan za dnevom se vse obnavlja,
le človek enkrat se rodi,
raste, odraste, ostari.*

*Celo življenje si želi,
da sreča k njemu pohiti,
a sreča ni za vse enaka,
vsakega pač ne počaka.*

Olga M. Kepic

Utrinki

Srečanje s pisateljico Berto Golob

Čakali smo jo nekaj časa in tudi dočakali. Obiskala nas je g. Berta Golob - pisateljica, lektorica, učiteljica in še kar nekaj nazivov ima.

Prišla je vsa preprosta in domača. Pripovedovala nam marsikaj o svojem življenju. Ko je bila učiteljica v Preddvoru se je veliko ukvarjala z domskimi otroki, ki so bili v zavodu in to zato, ker so bili brez staršev ali pa so imeli težke razmere doma v družini. Ti otroci so bili zaradi težkega življenja prav posebni in občutljivi. Kdo drug pa jih je razumel kot srce ga. Berte Golob, ki je bilo odprto posebno za take otroke.

Pripovedovala nam je še marsikaj o svojem življenju in bilo jo je lepo poslušati. Potem pa nas je pričela spraševati, kako smo mi in od kod smo doma. Vsak je povedal svoj kraj in posebno če ni bil iz Gorenjske, jo je zanimalo marsikaj. Lepo je bilo z njo poklepetati.

V prijetnem vzdušju smo se razšli, vsak s svojimi mislimi in z lepim spomin na ga. Golob Berto.

IMM, stanovalka

Berta Golob
Samostalnik ali mizica pogrni se

Jaz sem slavni samostalnik,
miš, šivanka in likalnik,
mizica, ki se pogrne,
noč, ki v dan se preobrne,
veter, ki pometa ceste,
pek, ki peče slane preste.

Spol in sklon in še število
tole čudno motovilo
se je name prilepilo.

Včasih sem Potočnik Sanja,
včasih Tine, včasih Vanja.
Tudi če sem mrzla Sava,
Triglav, Koper in Dobrava,
muca Maca, psiček Frko,
piši me z veliko črko!

Izbrala P.M., stanovalka

Materinski dan

Materinski dan so prvič začeli praznovati v ZDA, v Evropo pa je praznik prišel leta 1910. Ko pa smo pri nas začeli praznovati 8. marec, je ta praznik prišel v pozabo. Po novem pa se je zopet uveljavil Materinski dan in to 25. marca, ki je tudi Marijin praznik.

Za ta dan so nam učenci Šenčurske šole pripravili lep in prijeten program.

Najprej je nastopil učenec s harmoniko, ki je lepo zaigral. Zelo lepo je bilo slišati tudi klarinet, ki ga je igrala učenka. Seveda ni manjkala kitara in z njo dve dekleti, ki sta ob spremljavi le-te prav nežno zapeli. Manjkala tudi ni plesna točka in to z modernim plesom hip-hop. Vse to pa sta povezovali dve učenki in to zelo profesionalno.

Na koncu programa pa so nam vsem ženskam podarili lepo zavito piškoto, narejeno doma oz. v šoli. Res smo jim hvaležni za trud in prijeten program, ki nam je zelo polepšal dan. Obljubili so nam, da pridejo tudi naslednje leto.

IMM, stanovalka

Mi mladi vas imamo radi

Mi mladi vas imamo radi – je bilo vabilo in sporočilo mladenk in fantov iz osnovne šole v Šenčurju, nam bližnjemu naselju.

Prišli so z dobro voljo in nam deklamirali in zapeli kar nekaj pesmi s tematiko izbrano ob materinskem dnevu. Pesmi namenjene za vse naš mame, ki jih imajo radi in tudi nas babice in dedke, ki nas spoštujejo.

Prepričana sem, da so nam vsem dali voljo in veselje je bilo prisluhniti mladim, ki so naš up, naša bodočnost in naša ljubezen.

Hvala vam vsem za prijeten, ljubek in sproščen nastop.

P.M., stanovalka

Najlepša mama

Osmi marec je dan žena. Tedaj žene paznujejo svoj praznik. V preteklosti niso imele enakih pravic kot moški – med drugim niso imele volilne pravice, volili so lahko samo polnoletni moški.

Tudi v šoli so se pogovarjali o tem prazniku. Pri ženskah pa je važna tudi lepota. Učiteljica je učencem razdelila listke in naročila, naj nanj vsak napiše najlepšo mamo. Zares so napisali.

Učiteljica je listke pregledala in videla, da je vsaka mama dobila en glas – tako so bile vse mame najlepše!

M. Klanjšek, stanovalka

Občni zbor Društva upokojencev Preddvor

Sem dolgoletna članica Društva upokojencev Preddvor in tudi letos sem se udeležila občnega zbora. Zbora sva se iz Doma udeležili dve stanovalki.

Na začetku je predsednica pozdravila vse prisotne člane društva in povabljene goste in tudi naju – predstavnici Doma. Slišali smo poročila o delu v preteklem letu in plane za leto 2016.

Po končenem uradnem delu je sledil kulturni program, v katerem so se nam z lepo pesmijo predstavile pevke Ženskega pevskega zbora Josupine Turnograjske DU Preddvor. Sledilo je prijetno druženje ob glasbi, plesu in pogositvi.

V okviru dela DU Preddvor se moram posebno zahvaliti predstavnikom društva, ki organizirajo izlete. Rada se družim in z veseljem se udeležujem teh izletov. Ker sem bila edina iz Doma, ki se je udeleževala izletov, je bila težava v prevozu do Preddvora in nazaj v Potoče. Vendar so v društvu hitro našli rešitev in prevoznika, ki me je z izleta vedno pripeljal do domaškega praga.

Vsem se lepo zahvaljujem, še posebno pa ga. Anici in ga. Mariji!

Marija Bliznac, stanovalka

Udeleženci srečanja Žoga Bendov v Vili Vipolže

Nesreča v rudniku

Ko zvok sirene je zatulil,
stresli smo se vsi,
kaj to neki bi pomenilo,
spraševali smo se mi.
Novica sirene bila je resnična,
kar slutili smo mi vsi,
saj drugega ni moglo biti,
kar nam je dalo vedeti.
Nestrpno smo čakali rezultate,
da nam resnico povedo,
ko zdravega mladeniča,
mrtvega iz jame prineso.
Ni imel družine, le starši so bili,
udarec bil je velik
za svojce in prijatelje.
Ni slutil, da je zadnjič šel od doma,
slovo bi težko razumel,
usoda opravila je svoje
in zgrabila je človeka,
ki vzor vsem ljudem je bil.

R.F., stanovalka

Kjer valovi Save režejo gore *(slovenska narodna pesem)*

*Kjer valovi Save režejo gore,
kjer je cvetja polno, kjer zelenja je,
kjer so žitna polja v soncu žarjena,
tja me srce vleče, tam sem jaz doma.*

*Iz gozda od tamkaj veje sladki mir,
tam je kočja moja, tam je sreče vir,
oh, zakaj sem tukaj, v tujem svetu zdaj,
ptiček daj mi krila, da zletim nazaj.*

*S kril bi tvojih videl ves slovenski svet,
čar bi rodne zemlje polnil moj pogled,
Triglav, bele stene, Pohorje, granit,
preko naših vrhov, sije zarje svit.*

*Tudi tukaj širi krasna se ravan,
meste, ceste, reke mete veter plan,
vendar duše svoje svoje tukaj ne pustim,
doma le ti si sreča, k tebi hrepenim.*

Po spominu zapisala
M. Klanjšek, stanovalka

Janezek

Janezek je bil najrevnejši učenec v razredu. Doma je bilo sedem otrok, zato so živeli zelo revno in skromno. Učiteljica je to vedela.

Nekega dne je učiteljica otroke spraševala kaj doma kosijo. Na vrsto je prišel tudi Janezek: »Kaj pa ste pri vas imeli za kosilo?« On odgovori, da ričet. Naslednji dan je zopet vprašala. Janezek je bil že naveličan njenih vprašanj in zopet odgovoril ričet.

Ko je prišel domov ves objokan, ga je mama vprašala, kaj se mu je zgodilo hudega. Janezek vpraša mamo: »Mama, zakaj ti

kuhaš samo ričet, da me učiteljica vsak dan sprašuje, kaj smo jedli.« »Nič se ne sekiraj, ko te spet vpraša, ji reci, da smo jedli zrezke.«

S temi besedami je bil Janezek zadovoljen. Drugi dan je veselo odskakljal v šolo, bil je dobre volje, smehljaj se je, ko je stopil v razred. Učiteljica ga je tudi ta dan vprašala: »Janezek, kaj ste pa včeraj jedli?« Veselo je odgovoril: »Zrezke.« »Koliko pa si jih pojedel?« »Dve šefli.«

Otroci se niso smejali, ker so vedeli, da je Janezek revež. Kadar je kateri od učencev imel dobro malico, jo je vedno delil z njim, tako, da ja Janezek tudi spoznal dobroto tega sveta. Vsi so ga imeli radi in so se radi družili z njim.

M.Z., stanovalka

Modro brati in kramljati ***Joanna Trollpe – Druga ženska***

Življenje je teklo. Guyd je bil s svojo izbiro mestnega življenja s Merion potisnjen v smer, ko mora zaključiti z ženo in se ločiti z njo, biti pošten in odkrit, da se bo lahko posvetil svoji ljubezni do Merion.

Odločil se je in napisal vlogo za ločitev in delitev premoženja in čakal, kako bo to sprejela žena. Seveda je bila zelo presenečena in takoj je poklicala svojega strejšega sina, ki je bil advokat, da mu pove svoje mnenje in ga prosi, da ji pomaga pri urejanju problema, ki je nastal. Ni bila pripravljena se ločiti, zapustiti hiške, svojega doma in oditi kdo ve kam, začeti novo življenje brez vrtilčka, brez rožic, brez pogleda na vse to kar je ljubila in živela ob vsem tem. Družina se je sicer odselila – sin Simon se je poročil in z ženo imata sedaj že tri otroke, sin Aron pa živi s prijateljem, študira in živita po svoje.

Vendar je Simon ostal močno povezan s svojo mamo, tako rekoč njena desna roka in zdaj je moral prevzeti težek primer in se dogovoriti z mamo, da bi se odločila in si poiskala primerno zaposlitev, se preselila v manjše stanovanje in zaživela v svojem novem načinu življenja. Vendar je ona vse novo zavračala in vztrajala pri svojem, brez sprememb. Ne bo se

ločila! Vse to je pri Simonu povzročilo veliko nervozo in skrb kako zadevo zadovoljivo rešiti. Odločil se je, da pokliče očeta.

Merion pa se je v istem času peljala z vlakom k svoji mami, da ji pove o svoje življenju, kako je zaljubljena in kako ji je končno lepo, ker se bo poročila. Mati jo je z nazaupanjem poslušala in končno ugotovila, da to pač ni prava sreča za hčerko, ki je veliko skrbi in truda vložila v svojo izobrazbo, da je dosegla svoj cilj. Skušala ji je pokazati svoj pogled na njene odločitve, ki je bil bolj življenjski in realen glede bodočnosti.

Merion pa jo je zavrnila rekoč: »Mama, hočem ga! Ker je dober človek in ker mu zaupam.«

Mati si je pokrila oči in dejala: »Če jaz ne bom verjela v to, boš mogoče tudi ti sprevidela moje videnje in mi verjela. A zavedati se moraš, da je on že prešel svojih 60 let življenja, zapušča ženo in odrasle otroke, vnuke in vnukinje, ki jih ima še vedno rad. Z vsem tem boš morala živeti in raumeti.«

(se nadaljuje)

**Povzetek prebrane knjige napisala
P.M., stanovalka**

*Svet je igrišče, človek igrača,
usoda igralka, ki ga obrača.*

Izbrala ga. Ana , stanovalka

Kakor si sejal, tako boš žel.

Noč ima svojo moč.

Kuj železo dokler je vroče.

Po toči zvoniti je prepozno.

*Zarečenega kruha
se največ poje.*

*Če kruh pade ti na tla,
poberi in poljubi ga.*

V nesreči spoznaš prijatelja.

Pregovore izbrala Marija, stanovalka

Redovnice jubilantke gledajo na prehojeno pot

**Sestra Dionizija (Ivana) Šolar
obhaja 50 let posvetitve**

Prihajam iz Topol, župnije Selca nad Škofjo Loko. Spominjam se, kako so nam v otroštvu priporočali moliti za nove duhovne poklice. Tako mi je bila misel na redovni poklic vedno blizu.

Iz naše župnije je bila tudi redovnica, ki je večkrat prišla domov na obisk. Ko sem enkrat zelo hudo zbolela, sem v sebi sklenila: če ozdravim, bom šla streč bolnikom. Božja previdnost je hotela, da sva se kmalu po moji ozdravitvi pred cerkvijo srečali s to redovnico in mi je rekla: »Jaz sem pa vedno mislila, da boš ti šla h kakšnim sestram.« »Saj bi šla, pa ne vem, če bi me sprejele, ker imam že 35 let,« sem ji odgovorila. Rekla mi je, da bo govorila s predstojnico.

Kmalu so me povabile na pogovor na Dobrovo, po mesecu dni sem že bila sprejeta v samostan in sem začela redovno vzgojo v Predosljah.

6. novembra 1966 se je z vstopom v noviciat začelo moje posvečeno življenje. Po redovni preobleki so me poslali v Škofjo Loko, od tam pa v Preddvor, kjer sem stregla bolnim in

ostarelim. V posebno veselje mi je bilo, da sem lahko, dokler so mi moči dopuščale, bolnikom prinašala sveto obhajilo...

V teh petdesetih letih ni manjkalo preizkušenj, a ko gledam nazaj, mi ostanejo samo lepi spomini. Bogu in Brezmadežni sem neizmerno hvaležna, da sem lahko Marijina sestra.

Vir: Družina, št. 10, 6. marec 2016

Pozabljen čas - 15. del

Hitro je pojedel, se preoblekel in z mopedom odšel na njivo. Pogled se mu je ustavil na prelepih gozdovih in gorah, ki so obkrožali njegovo vas. Rekel si je, da je to najlepši kotiček na svetu. Za noben denar ga ne bi zamenjal za kakšen drug kraj. Vse je dišalo po novem, mladem in sveže prerojeni zemlji. Ptice so plavale po zraku in se spuščale na svežo prst, da potešijo svojo lakoto!

Matija in sosedov fant sta mirno opravljala svoje delo. Matija je sedel na traktorju in počasi delal ravne razore, fantič pa je metal krompir v sadilec, ta pa v zemljo. Lepo ju je bilo opazovati pri delu.

Ko sta zagledala gospodarja, sta se ustavila:

»O, gospodar, pozdravljeni! Saj sva se menila, da bo na tej polovici krompir, na drugi pa pesa za prašiče? Saj sem si prav zapomnil?«

»Seveda, Matija, vse je prav! Hvaležen sem ti, da poskrbiš za to, da gre delo naprej. Jaz sem sedaj kar obremenjen, ko vsak dan hodim v Kranj.«

»Kako pa gre gospe in princeskam?«

»Kar dobro, če bo vse prav, bodo čez dva, tri dni doma!«

»Res sem vesel, da se je vse tako dobro izteklo. Kar vem, kako ju bomo crkljali!«

»Imata kaj za piti in prigrizniti?«

»Seveda, saj naju Jera drugače ne bi spustila z dvorišča. Imava čaj in potico! Nič nama ni hudega. To delo bova lahko dokončala sama, kar dobro nama gre. Lahko greste domov in si malo odpočijete. Tudi Simon že komaj čaka, da mu natančno poveste, kakšni sta sestrici. Zelo vas pogreša! Za kratek čas sta šla z Natašo ob potok, da da bi nabrala rože za mamu Marijano! Z njima je šel tudi Marko, Natašin fant. Kmalu se bodo vrnili, so rekli.«

»Dobro, dobro, res bom šel domov in pogledal v hlev, če je treba kaj postoriti. Ko bosta končala, pridita oba domov na malico, ali večerjo. Pa tebi, Luka, bom dal plačilo!«

»Stric, naš ata so rekli, da ne smem vzeti nobenega plačila. Ko bomo mi imeli kakšno večje opravilo, nam boste pa za kak dan posodili vašega Matija.«

»Dobro, seveda! Ampak tebi bom pa dal nekaj malega za v hranilnik. Nič se ne brani, saj atu ni treba povedati, da ne bo jezen. Velja?«

Kar oči so se zasvetile mlademu Luku, ko je poslušal Petrove besede. Saj je vedel, da pri plačilu tistih, ki pomagajo pri Zalokarju, gospodar nikoli ne skopari. Veselo je pokimal, češ, da se strinja.

Peter se je počasi pripeljal na domače dvorišče, ker je pričakoval, da bo predenj pritekel Simon. Res je bilo, kot je pričakoval.

»Ati, ati, počakaj, pelji me!«

Že je zlezal atiju v naročje in bil presrečen, ko ga je ta zapeljal po dvorišču. Šele, ko mu je obljubil, da se bosta pogovarjala, je zlezal z mopeda. Kot klop se je držal za Petrove hlače.

Sedla sta na klop pred hišo, fant pa je zlezal v očetovo naročje.

»Ati, si videl dojenčke? Kakšni sta moji sestrici?«

»Čisto enaki, sploh ne boš vedel, katera je Jana in katera Ana. Res, le mamica ve, kadar ne spita, ju pogleda v oči. Ena ima črne, druga zelene.«

»Katera pa ima zelene oči,« je bil radoveden fant.

»Ana, ona ima zelenkaste oči.«

»Ja, če bom hotel videti, katera je katera, jih bom pa moral zbuditi, kajne?«

»Ne, ne, bučko, saj boš kmalu vedel katera je katera, ti bo že mamica povedala. Buditi jih pa ne smeš, ker bosta potem obe jokali in jih ne boš znal potolažiti. Saj bosta kmalu zrasli in ju bomo lahko ločili.«

»Ja, ati, ampak mene je kar strah, ker bosta jemali vse moje igrače, potem jih pa pokvarili. Ne, jaz jih bom kar skrnil v mojo sobo! Če me bosta jezili, ju bom kar po riti. Vidva z mami bosta pa držala z njima. Kajne? Jaz bom pa sam.«

Malo je manjkalo, da otrok ni zajokal. Peter ga je stisnil k sebi:

»Simon, ne smeš tako misliti. Tebe bomo še vedno imeli enako radi, saj ste vsi naši in vse enako imamo radi. Samo ti si že velik fant, poglej, kmalu boš šel v vrtec, zato boš moral biti še vedno priden. Pa tudi sestrici moraš imeti rad in jima pomagati. Oni dve sta še majčkeni, ti pa že velik fant. Boš videl, kako fletno se bomo imeli!«

»Ja, ati, priden bom in rad bom imel svoji sestrici. Samo veš, jaz bi ju že rad videl. Sploh ne morem vedeti, kakšni sta. Ali grem lahko k njima v bolnico. Saj gre čas tako počasi, meni pa je dolgčas! Ali smem k njima?«

»Ne, dragi moj sinko! Dal ti bom telefon, da boš govoril z mamico. Poglej, takole pa izgledata sestrici!«

Vzel je telefon in ogledoval sliko Jane in Ane.

»Kako sta majhni! Lahko jih bom pestoval! Pa kako se kremžita!

Ali sta lačni?«

»Ne, ne, le v trebuščku imata krče. Ampak to ni nič hudega. Vse to bo minilo!«

»Ja, že vidim, da bo vse skupaj zelo naporno! Midva, ati, morava poskrbeti, da bo vse v redu in da se bosta čim manj drli. No, ja, bolje bi bilo, če bi dobil dva bratca!«

»Simon, kaj pa je zdaj to? Kje pa si to slišal?«

»Ena ženska je rekla, da bi bilo bolje, če bi dobil dva fanta. Lahko bi ti pomagala pri delu, pa tudi manj denarja bi porabil zanju.

Peter je bil kar jezen:

»Kako so ljudje zlobni! Vsak pa naj najprej doma pomete, šele potem naj gre k sosеду! No, ja vsi pa niso taki!«

Simon je videl, da mačka prihaja k njemu. Skočil je z naročja in se začel z njo igrati.

Peter ga je opazoval in mislil, kako danes ljudje uporabljajo vse, da le klepetajo in delajo čenče.

Sklenil je, da o tem z ženo ne bo govoril. Veliko človeške zlobe je že preživela, zato je zelo občutljiva.

Prišla je Nataša in mu prinesla kavico. Kar prilegla se mu je.

Še z njo sta malo poklepetala o dojenčicah. Mimo grede je rekel Nataši:

»Kar pravi čas se nam je to zgodilo. Še približno tri mesece in Simon bo šel v vrtec. Saj boš za to ti poskrbela! Medtem, ko bo v vrtcu, boš pa Marijani pomagala pri dvojčicah. Še te bomo rabili in upam, da boš še naprej ostala pri nas.

Upam, da si zadovoljna!«

»Ja, gospodar, pri vas mi je zelo lepo! Prav rada bom še ostala. Saj mi prav nič ne manjka. Pa še z Markom sva postala zelo navezana. Zaenkrat sem z vsem zadovoljna! Hvala, ker bom smela še ostati pri vas.«

»Taša, mene je pa muca opraskala,« je potožil Simon.

»Kaj si ji pa nagajal? Gotovo si mečkal mucke, da so jokali, pa te je muca kaznovala. Že večkrat sem ti rekla, da ne smeš biti grob! Pokaži! Nič ni hudega, to bo takoj dobro!«

Nataša ga je dvignila v naročje. Vedela je, da poškodba ne boli, saj je pritekla komaj kapljica krvi. Bolj je bolela želja po mami. Vedela je, da ga najeda dolgčas.

Rokice je ovil Nataši okrog vratu in se stisnil k njej.

Zazvonil je telefon. Klicala je Marijana. Komaj se je ati oglasil, že je Simon hotel telefon, da bo govoril z mami.

»Mami, mami ali boš prišla kmalu domov, boš prinesla sestrici? A še enkrat grem spat? Bravo, bravo, jupi!«

Oče mu je vzel telefon, da se je do konca pogovoril z ženo.

Simon je pa že tekkel v kuhinjo in vpil na Jero:

»Teta Jera, mamica pride jutri domov, prinesla bo tudi sestrici. A ni fino?«

Jera je ob tej novici že premišljevala, kaj naj skuha, ko se bo vrnila gospodarica. Biti mora nekaj dobrega in lahkega, saj je Marijana verjetno shujšana in utrujena, pa se mora čim prej okrepiti.

Kajti vso svojo moč bo potrebovala!

(se nadaljuje)

Olga M. Kepic

Prisrčno pozdravljeni:

*g. Alojzij Hausmaister, ga. Ljudmila Preširen,
ga. Štefanija Črnič, ga. Ivana Trešč.*

Posloviли so se:

*ga. Antonija Zadnikar, ga. Frančiška Golob,
ga. Pavla Režek, ga. Matilda Pirc,
ga. Simona Švegelj, g. Ivan Rakonič.*

Frančiški Golob v slovo

Jenkovo mamó, mater štirih otrok ter številnih vnukov, je angel smrti obiskal le malo, preden bi dopolnila sto let življenja. Rodila se je sredi prve svetovne vojne na kmetiji v Zavrhu nad Trojanami in odraščala v nemirni čas. Vse njive so bile v strmem bregu. Vse delo ročno. Vso težo pridelka je bilo treba znositi na rami. Med drugo svetovno vojno z glavo na prodaj; če hočeš nočeš, kajti na njihovem posestvu je bila skrivalnica za zasavske visoke osebnosti partizanskih enot. Grozljiv čas. Kljubovanje z molitvijo in pogumom in zaobljubo: če preživimo, postavimo v breg kapelico. In zemeljski dnevi tečejo in obljava je izvršena in postavna, tiha ter delavna Šerinova Franca ta čas kot žena in mama rešuje propadu zapisani grunt na prostrani ravnini. Niti ena njiva, niti en travnik ni prislonjen na breg! Tu na gorenjski strani sveta, kjer je vse novo, vse drugačno. Daleč od tega, da bi obupala nad preobiljem dela in skrbi! Presenečena je vsa vas, kakšne čudeže da zmore, vdihniti življenje v omrtvelo prst in staro zidovje. Ni še traktorja, a bo! Ni še gospodinjskih pripomočkov, a bodo! Za zdaj vihrajo

plenilce in spirati jih je treba v ledeno mrzli Savi. Nedeljska sveta maša ob šestih zjutraj pol ure hoda do mesta. Živina že prej opravljena, ona v sveži obleki in v cerkvi se ji kdaj rahlo zadremlje. Otroci odraščajo, se poročajo. Mama se stara, a tega ni opaziti. Njen obraz je gladek in lep. Dela, še vedno pridno dela. Večstoletno zidovje ohranjano kot sestavni del sprotnih dozidav. Nova hiša v cvetju, ona ima v njej svoj mali prostor. Varuje vnuke. Zdaj ima čas in se lahko kje tudi ustavi. Povsod se je razveselijo. Ki jim je v kanglice in steklenice nekoč nalila toliko mleka! Potem se čez noč vse preobrne in blaga Jenkova mama preživi v domu starostnikov natančno en dan manj kot trinajst let, zadnjih trideset mesecev nepokretna, ko njeni prsti niso več preštevali jagod rožnega venca in ko njen bistri um in trda vera nista več srkala prepotrebne moči iz starega, zelo starega molitvenika ... Žena, mati, ki v življenju ni premogla žal besede. Mama molitve, zvestobe krščanskega dopuščanja. Stoletna priča veselja in bridkosti, ki ji niso razorale milega obraza. Čistega srca, pospremljena z žalostnim delom rožnega venca iz smrtne postelje v krsto. Naj se spočije v božjem miru!

B.G.

Vir: Družina, št. 12-13, VELIKA NOČ 2016

Dogodki v aprilu 2016 – enota Preddvor

Preko plakatov na oglasnih deskah oz. osebno boste obveščeni o naslednjih aktivnostih:

- telovadba
 - ročna dela
 - vaje za vadbo spomina
 - skupinsko reševanje križanke
 - skupine za samopomoč
 - knjižnica
 - BioSinhron skupinska terapija
 - molitvena ura
 - terapija in aktivnosti z živalmi (Ambasadorji nasmeha, Tačke pomagačke)
 - obisk prostovoljcev iz OŠ Preddvor
 - računalniške urice s prostovoljcem
-

MODRO BRATI IN KRAMLJATI -**Bralno srečanje z Mileno Enci iz Mestne knjižnice Kranj**sreda, 6. april ob 9.45 uri v delovni terapiji

TOMBOLAčetrtek, 7. april ob 10.30 uri v dnevnem prostoru

MAŠApetek, 8. april ob 10.30 uri v dnevnem prostoru

POGOVORNA SKUPINA – Minevanje (Društvo Hospic)sreda, 13. april ob 11.00 uri

KONCERT Ženskega pevskega zbora Josipine**Turnograjske DU Preddvor**četrtek, 14. april ob 10.30 uri v dnevnem prostoru

ZGODOVINSKI KORŽEK z Markom Ogrisomponedeljek, 18. april ob 14.30 uri v 3. nadstropju ND

KONCERT - Trbojske ljudske pevkečetrtek, 21. april ob 18.30 uri v dnevnem prostoru

**SOCIALNI PRAKTIKUM dijakov Škofijske klasične
gimnazije Ljubljana Šentvid**četrtek, 21. april in petek, 22. april

SPREHOD do jezera Črnavapetek, 22. april dopoldne

PRAZNOVANJE ROJSTNIH DNI s harmonikarico**Darjo Jelenc**četrtek, 28. april ob 10.00 uri v dnevnem prostoru ND

ZAPOJMO s harmonikarico Darjo Jelencčetrtek, 28. april ob 11.00 uri v gradu

V primeru nepredvidenih dogodkov se bo načrtovani program spremenil.

Dogodki v aprilu 2016 – enota Naklo

Preko plakatov na oglasnih deskah oz. osebno boste obveščeni o naslednjih aktivnostih:

- telovadba
- ročna dela
- vadba Žoga Bend
- vaje za spomin
- molitvena ura
- BioSinhron skupinska terapija
- pevsko dopoldne s harmonikarjem Zlatkom
- pogovorna skupina s Petro
- »Gremo v garkl'c« s študentom hortikulture Mihom
- družabne igre

MODRO BRATI IN KRAMLJATI

Bralno srečanje z Mileno Enci iz Mestne knjižnice Kranj
ponedeljek, 4. april ob 10.30 uri v delovni terapiji enote Naklo

TOMBOLA

torek, 5. april ob 10.30 uri v avli enote Naklo

POTOPISNO PREDAVANJE in druženje – Rotaract klub Kranj

sobota, 9. april ob 10.30 uri v avli enote Naklo

SKUPINA LASTOVKE z Jelko Štefanec

ponedeljek, 11. april in ponedeljek, 25. april ob 10.30 uri v delovni terapiji enote Naklo

PRAZNOVANJE ROJSTNIH DNI

torek, 12. april ob 10.30 uri v avli enote Naklo

NASTOP PLESNE SKUPINE SKOKICE – Miške in Smeške iz Dupelj

torek, 12. april ob 16.30 uri v avli enote Naklo

ZAPOJMO s harmonikarico Darjo Jelenc

sreda, 13. april ob 15.00 uri v avli enote Naklo

**OTVORITEV RAZSTAVE likovnih del likovne kolonije
mladinske skupine likovnikov KD Dobrava Naklo**
četrtek, 14. april v avli enote Naklo

**TERAPIJA IN AKTIVNOSTI S POMOČJO ŽIVALI - Tačke
pomagačke – sprehod in druženje ob kavi**
torek, 19. april ob 10.00 uri

V primeru nepredvidenih dogodkov se bo načrtovani program spremenil.

Prispevke zbrala in uredila
Irma Čebašek, delovna terapevtka.

Naslovna stran:
Katja Logar, fizioterapevtka in Matevž Čebašek, prostovoljec.

Besedila so objavljena brez poseganja v avtorsko delo. Ni lektorirano.